

Arrest

nr. 92 043 van 23 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het vluchtelingenkamp Burj el-Shamali (Libanon). U was niet politiek actief en nooit lid van enige Palestijnse organisatie. Op 5 januari 2005 werd u aangehouden door het Libanese leger omdat u op een illegale wijze zakken zand en cement in het kamp trachtte binnen te smokkelen. Vervolgens werd u geblinddoekt in een jeep weggebracht naar een plaats waar een lid van de mokhabarat (geheime dienst) u ondervroeg. Indien u als informant zou samenwerken met de mokhabarat zou u worden vrijgelaten, zoniet zou u vals worden beschuldigd. U weigerde maar na een vier à vijf dagen van mishandeling en totale uitputting – zonder eten, drinken en slaap – stemde u uiteindelijk toe. U kreeg opnieuw te eten en te drinken. U diende drie documenten te ondertekenen. Eén document werd u na ondertekening voorgelezen. U zou ondertekend

hebben dat u lid was van de beweging PFLP-GC (Popular Front for the Liberation of Palestine-General Command of nog: Kiadet-el-Aamé), dat u wapens en explosieven verhandelde en dat u gearresteerd werd terwijl u gepland had om een explosief te plaatsen gericht tegen UNIFIL. Op 14 januari werd u terug vrijgelaten nadat u aanvaardde met hen samen te werken en aldus vier leden van Fatah in het vluchtelingenkamp te observeren en toe te treden tot PFLP-GC. Indien u dit niet deed, zou u als spion van de Libanese autoriteiten worden overgedragen aan Fatah. U diende zich om de vijf dagen te melden. U bracht uw familie op de hoogte van de gebeurtenissen maar u verwittigde niemand anders, ook niet de kampautoriteiten. U liet zich op 19 januari 2009 wel verzorgen in het ziekenhuis van al-Jalil. Tien dagen later werd uw broer Mohammed gedurende een dag aangehouden door de Libanese autoriteiten omdat u zich niet bij hen had gemeld. U diende zich bij hen aan te melden anders zouden ze de Palestijnse organisaties 'het nodige laten doen'. Vervolgens werd op 6 februari 2009, terwijl u onderweg naar huis was, op u geschoten. Hierna besloot u het land te verlaten.

U kwam op 22 februari 2009 met het vliegtuig vanuit Beiroet aan in een voor u onbekend Europees land. Diezelfde dag reisde u met de trein verder door naar België, waar u een dag later een asielaanvraag indiende. Op 12 mei 2009 werd u voor een eerste maal gehoord door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

Op 14 oktober 2010 werd u erkend als Staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Kortrijk.

Op 26 maart 2012 werd u een tweede keer gehoord door het CGVS. In kader van dit laatste gehoor verklaarde u dat uw vader ongeveer een jaar geleden een bericht had ontvangen dat u zich moest melden bij al Kifah al Mussala (de kamppolitie/Palestinian Armed Struggle). Dit was het laatste dat u hoorde over uw zaak. Sinds zes maanden heeft u immers geen contact meer met uw vader. U had foto's en negatieve commentaren over de Syrische president Bashir al-Assad op het sociale netwerk Facebook geplaatst en dit was uw vader ter ore gekomen. Hij vreesde dat uw activiteiten op Facebook uw familie problemen zou berokkenen. Zijn vrees werd enigermate bewaarheid. Uw vader kreeg zes maanden geleden een telefoontje waarin gesteld werd dat indien u deze foto's niet zou verwijderen, uw familie desgevallend problemen zou ondervinden. Sindsdien bent u in conflict verwickeld met uw vader.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw UNRWA-kaart, uw identiteitskaart en een attest van het ziekenhuis van al-Jalil naar voren (dd. 15 mei 2009) waarin vermeld wordt dat u daar op 19 januari 2009 op consultatie zou geweest zijn. Daarnaast legde uw advocaat informatie neer ter staving van de discriminatie in Libanon ten aanzien van de Palestijnse bevolking.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in uw geboorteland Libanon, er in het vluchtelingenkamp Burj al Shamali verbleef en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, p.1-2). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet nagegaan worden of u kunt terugkeren naar Libanon en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en wel om onderstaande redenen.

U maakt immers uw vervolgingsvrees voor de Libanese autoriteiten onvoldoende aannemelijk. Zo werd u gearresteerd door de Libanese autoriteiten omdat u illegaal bouwmetaal aan het transporteren was. U gevraagd naar de normale sancties voor het illegaal transporteren van bouwmetaal, verklaart u dit niet te weten en niemand anders te kennen die reeds werd gearresteerd en gesanctioneerd voor het illegaal transporteren van bouwmetaal, noch kende u andere personen die gearresteerd werden

door een Libanese patrouille (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, p. 3-4). Uw onwetendheid hieromtrent wekt enige verbazing daar u zelf aangeeft dat 'iedereen in het kamp bouwmaterialen transporteerde' (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, p. 3).

Vóór 5 januari 2009 kende u nooit enige problemen (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, p. 3). Plots werd u dan door de Libanese veiligheidsdiensten gekozen om te infiltreren bij het PFLP-GC en over de leden te berichten (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, p. 8). U maakt onvoldoende aannemelijk waarom u precies gekozen werd om te infiltreren bij het PFLP-GC. Immers, uw oom zou vroeger gearresteerd zijn door het PFLP-GC en wordt nog steeds vastgehouden op een onbekende plaats in Syrië. Hij wordt ervan beschuldigd een verrader te zijn en samen te werken met Israël (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, p. 2; gehoorverslag CGVS dd. 26/03/2012, p. 6). Gezien deze context is het onwaarschijnlijk dat u zonder problemen van de ene op de andere dag in deze beweging zou kunnen infiltreren daar er toch van kan worden uitgegaan dat u met argwaan zou worden bekeken, een gegeven waar ook de mokhabarat zich van bewust moet zijn geweest. Daarnaast diende u vier personen van Fatah te surveilleren, maar uit informatie die u tijdens uw gehoor op het CGVS verschaft, blijkt dat u weinig kennis heeft van deze personen. Twee van de personen die u diende te surveilleren, kende u zelfs helemaal niet (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, p. 8). Indien de Libanese veiligheidsdiensten werkelijk goede en betrouwbare informatie over deze personen wensen, is het onwaarschijnlijk dat ze hiervoor lukraak een jongeman uitkiezen die deze personen zelfs niet kent.

Verder dient opgemerkt dat u de kampautoriteiten niet ingelicht hebt over deze door u beweerde ernstige feiten (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, p. 6). U heeft nochtans, en zoals algemeen is geweten, zoals alle inwoners van uw vluchtelingenkamp de mogelijkheid om bescherming in te roepen bij uw kampautoriteiten. U hiernaar gepeild, werpt op dat u geen lid bent van enige organisatie, u in geen enkele organisatie vertrouwen heeft omdat zij nog erger kunnen zijn dan de staat en 'iedereen zichzelf beschermde' (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, pp. 6 en 9). Dit is, mochten de problemen dusdanig ernstig zijn, geen afdoende verklaring om nergens hulp te zoeken voor uw problemen, zeker aangezien uw familie ook nooit enige problemen kende met de kampautoriteiten (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, p. 10).

Het is ook nog de vraag hoe u onopgemerkt dermate verwond (na een aantal dagen te zijn mishandeld) terug het vluchtelingenkamp kon betreden zonder dat de kampautoriteiten en de inwoners van het kamp zich hierbij vragen stelden. Evenzo zou er op u geschoten zijn, zonder dat blijkbaar iemand binnen het kamp zich hierover ernstige vragen stelde (zie gehoorverslag CGVS dd. 12/05/2009, p. 7). Dit is zeer onwaarschijnlijk.

Verder dient aangestipt dat u geen bewijzen neerlegt om uw asielrelaas te staven. U legt enkel een attest van het ziekenhuis van al-Jalil naar voren (dd. 15 mei 2009) waarin vermeld staat dat u daar op 19 januari 2009 zou geweest zijn naar aanleiding van enkele lichamelijke klachten, niets meer en niets minder. Er worden geen uitspraken gedaan over de omstandigheden waarin u deze klachten zou hebben opgelopen, noch aangaande wie er hiervoor al dan niet verantwoordelijk zou zijn.

Voorts verklaarde u dat u op 21 februari 2009 vanuit Beiroet (Libanon) met het vliegtuig van een voor u onbekende maatschappij reisde naar een onbekend Europees land. In dit onbekende land nam u een trein tot België (zie gehoorverslag DVZ, vraag 34; CGVS dd. 12/05/2009, p. 6). Het is toch wel zeer merkwaardig dat u geen enkele informatie over de vliegtuigmaatschappij en het land van bestemming kan geven, temeer dit gegevens zijn die, zoals algemeen is geweten, verschillende keren tijdens de vlucht worden omgeroepen. Daarnaast verklaart u niet te weten welke gegevens uw valse paspoort bevatte, aangezien de smokkelaar het paspoort voortdurend bijhield, ook tijdens de grenscontrole (zie gehoorverslag DVZ, vraag 33 en CGVS dd. 12/05/2009, p. 6). Aangezien er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dus de mogelijkheid bestaat om er meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent uw reisdocumenten en identiteit, is het zeer onwaarschijnlijk dat u niet zou ingelicht zijn door de smokkelaar aangaande de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt. Daarnaast is het niet geloofwaardig dat u in de Europese luchthaven niet individueel zou zijn gecontroleerd.

U slaagt er verder evenmin in om aannemelijke verklaringen af te leggen over het telefoontje dat uw vader, u hebt dit een jaar geleden vernomen, gekregen zou hebben van al Kifah al Mussala en waarin er werd gevraagd u bij hen te melden. U naar meer details hieromtrent gevraagd, stelt niets te weten over de precieze datum of de identiteit van de beller, noch blijkt uit uw verklaringen dat u weet

waarom men een jaar geleden blijkbaar plots naar u vroeg (CGVS dd. 26/03/2012, p. 7). Het is niet geloofwaardig dat u zo weinig weet over een niettemin belangrijk feit, het gegeven dat u een jaar geleden nog steeds gezocht werd. Mocht hieraan geloof kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u alle mogelijke inspanningen zou hebben verricht hieromtrent accurate informatie te bekomen. Uw vage verklaringen hieromtrent kunnen dan ook niet overtuigen.

Wat betreft uw schrijfsels en foto's op Facebook is het eerst en vooral verbazingwekkend dat u zo vrijuit uw mening verkondigde op de pagina van het vluchtelingenkamp waarin u woonde, terwijl u net beweerde dat u problemen had in die gemeenschap en dat deze problemen uw terugkeer verhinderen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u ostentatief die pagina uitkiest om uw mening te ventileren, terwijl u uw familieleden in gevaar kon brengen, iets waarvan u zich overigens terdege bewust was (CGVS 26/03/2012, p. 3-4). Zo zou uw vader een telefoontje gekregen hebben van een onbekende beller met de nadrukkelijke vraag om de foto's te verwijderen. In het andere geval zou 'u spijt krijgen' van uw beslissing (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/03/2012, p. 5). U bent echter niet volledig ingegaan op de eisen van deze onbekende beller en heeft bepaalde foto's van Bashir al-Assad op Facebook laten staan (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/03/2012, p. 5). U nam de bedreigingen niet 'serieus' en u verklaarde dat de zaak niets met uw asielaanvraag te maken heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/03/2012, p. 5). Toch dient er vastgesteld te worden dat uw nonchalante houding verder afbreuk doet aan de door u beweerde vrees in het vluchtelingenkamp en aan uw verklaringen over de bedreigingen die volgden op uw kritische stem op het sociale netwerk facebook. Over deze bedreiging dient verder ook opgemerkt te worden dat het u onbekend is of uw ouders meerdere bedreigingen ontvangen hebben. U beweerde geen contact meer te hebben met uw vader en uw moeder zou niet over dat onderwerp 'durven praten' (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/03/2012, p. 7). Aangezien uw facebook commentaren net geleid hebben tot een breuk met uw vader, kan er verondersteld worden dat uw moeder op de hoogte is van de situatie en zij u inlicht over belangrijke zaken, zoals bedreigingen, die het gevolg zijn van uw daden. Uw verklaringen over de bedreigingen ten aanzien van uw familie en mogelijk uzelf zijn dan ook niet geloofwaardig.

Tenslotte verwijst u naar de algemene toestand van Palestijnen in Libanon, die ondermeer bepaalde beroepen niet mogen uitvoeren. Uw advocaat legt ter staving hiervan enkele stukken neer. Elke aanvraag voor erkenning of subsidiaire bescherming moet echter individueel worden onderzocht. De loutere verwijzing naar een algemene toestand voor Palestijnen in het land van herkomst is hierbij niet voldoende om aldus erkend te worden als vluchteling of het statuut van subsidiaire bescherming te bekomen, temeer uit uw verklaringen blijkt dat uw vader leraar is, één van uw zussen aan de universiteit studeert en een andere broer in Italië zijn studies verder zet (zie gehoorverslag CGVS dd. 26/03/2012, p.3)

De door u neergelegde identiteitsdocumenten, namelijk uw UNRWA-kaart en uw identiteitskaart, bevestigen uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Political Affairs and Refugees) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat bij het bekomen van de benodigde reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart (zie documenten neergelegd in kader van uw asielaanvraag). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u in Libanon vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, en er bovendien is vastgesteld dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon, is het CGVS van

oordeel dat er geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar Libanon en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het weinig aannemelijke karakter van uw asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM en van de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en betoogt dat hij geen enkele bijstand of bescherming heeft genoten van de UNRWA. Deze organisatie houdt zich bovendien niet bezig met politiek en biedt ook geen bescherming bij juridische problemen. Verzoeker verwijst naar een citaat uit een website. Verzoeker stelt verder dat hij bouw materiaal transporteerde omdat het binnenregende en het dak moest worden hersteld. Verder stelt hij dat hij waarschijnlijk niet de enige zal geweest zijn die illegaal goederen transporteerde, maar dat hij geen namen kan noemen omdat hij deze niet persoonlijk kent. De reden waarom hij gekozen werd door de Libanese veiligheidsdiensten is omdat hij effectief betrapt werd op het illegaal transporteren van bouw materiaal. Zijn oom is ongeveer veertig jaar geleden verdwenen maar enkel hij en zijn familie weten dit. Verder stelt verzoeker dat de mensen in het kamp hem gevraagd hebben naar zijn verwondingen maar dat zijn familie zei dat hij bij zijn oma was in hetzelfde kamp maar in een andere zone. Toen hij beschoten werd, verdween hij voor een bepaalde periode en daarna ging hij bij zijn oma wonen. Verzoeker benadrukt dat organisaties zoals Fatah en Hamas hem niet zouden geloven en bovendien behoort hij niet tot een organisatie zodat deze hem ook niet kan helpen. Verzoeker weigerde lid te worden van een organisatie omdat hij hun orders niet wilde volgen. Inzake Al Kifah al Mussala stelt verzoeker dat het gaat om een groep van Fatah die werkt met de Libanese overheid. Verzoeker heeft benadrukt dat hij niet terug kan. Het feit dat zijn asielprocedure drie jaar duurt, bewijst dit ook. Wat betreft de foto's op facebook stelt verzoeker dat hij deze verwijderd heeft na een oproep van zijn familie. Sommige foto's leken niet zo schadelijk en deze heeft hij dan ook laten staan, doch nadien heeft hij alle foto's verwijderd. Ten slotte stelt verzoeker zich de vraag wie hem gaat beschermen indien hij zou moeten terugkeren. Palestijnen worden enorm gediscrimineerd in Libanon.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 57/6, eerste lid, 5° en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn UNRWA-registratiekaart heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit Burj el-Shamali, Libanon niet wordt getwijfeld.

2.5. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt in artikel 12, 1, a) het volgende:

“Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer: a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn. (...)”

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*

De Richtlijn, inzonderheid artikel 12, 1, a), en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijzen derhalve expliciet naar de toepassing van artikel 1 D van het Verdrag van Genève.

Artikel 1 D van voornoemd Verdrag bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het Vluchtelingenverdrag.

In bepaalde gevallen kunnen er redenen zijn waarom de persoon niet kan of wil terugkeren naar het mandaatgebied, bijvoorbeeld omdat de overheid van dit land de terugkeer weigert. Derhalve moet worden nagegaan of een Palestijnse vluchteling, die onder de zorgen valt van de UNRWA, zich effectief onder die bescherming kan plaatsen. Indien het land van gewoonlijk verblijf van de Palestijn de terugkeer belemmert, dient deze persoon erkend te worden als vluchteling zonder dat artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag moet worden onderzocht, vermits hij reeds vluchteling is.

Vooreerst blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing: “Libanon: Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon” van 27 mei 2011) dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt die Palestijnen in staat stellen om reizen te ondernemen. Zo krijgen Palestijnse vluchtelingen die bij UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn reisdocumenten die om de vijf jaar kunnen worden hernieuwd. Palestijnse vluchtelingen die enkel bij DAPR geregistreerd zijn, wordt een laissez-passer uitgereikt dat één jaar geldig is en dat drie keer kan worden hernieuwd. Niet geregistreerde Palestijnse vluchtelingen (Palestijnen die noch door de Libanese autoriteiten, noch door de UNRWA geregistreerd zijn, de zogenaamde “Non-ID Palestinians”) krijgen geen reisdocumenten uitgereikt. Verschillende bronnen bevestigen dat UNRWA-geregistreerde Palestijnen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is (de Libanese ambassade in Brussel; de Identificatiecel, Directie Controle Binnenland, Sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken; IOM (International Organization for Migration) Brussel; IOM Oslo; UNRWA Libanon; S.H., professor Sociale Wetenschappen (AUC Beirut), zelf Palestijn en autoriteit met

betrekking tot Palestijnen in Libanon; de NGO Najdeh in Libanon; een Palestijn uit Libanon, erkend vluchteling in België en H.S., afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België). Verder blijkt dat voor het verkrijgen van de benodigde reisdocumenten een beroep kan worden gedaan op de Libanese ambassade te Brussel. Deze informatie wordt door verzoeker niet betwist in het verzoekschrift.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, waarvan hij het origineel op het Commissariaat-generaal heeft getoond op 12 mei 2009. Daar verzoeker aldus in het bezit blijkt te zijn van de nodige documenten, maakt hij niet aannemelijk dat er obstakels bestaan die hem zouden verhinderen naar Libanon terug te keren en zich aldaar opnieuw onder de bescherming te plaatsen en bijstand te genieten van de UNRWA.

2.6. Verzoeker dient in casu aan te tonen dat hij niet kan of wil terugkeren naar Libanon omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, of omwille van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Uit het relaas van verzoeker blijkt vooreerst dat hij heeft nagelaten een beroep te doen op de kampautoriteiten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS d.d. 12/05/2009, p. 6). Deze vaststelling relativeert in belangrijke mate de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij alle mogelijkheden tot bescherming uitput in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Verzoeker geeft geen aanvaardbare reden waarom hij geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen bij de kampautoriteiten van Burj el-Shamali en hij maakt evenmin aannemelijk dat hem deze bescherming zou worden ontzegd, gelet op het feit dat ook zijn familie geen problemen kende met de kampautoriteiten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS d.d. 12/05/2009, p. 10). In acht genomen wat voorafgaat, kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in zijn betoog voorts een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas, met name waar hij stelt dat hij bouw materiaal transporteerde omdat hij het dak liet herstellen en dat hij geen lid is van een organisatie omdat hij hun orders niet wilde volgen, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.10. Verzoekers verklaring waarom hij geen namen kent van anderen die gearresteerd werden, met name omdat hij deze niet persoonlijk kent, kan geenszins overtuigen. Immers verklaarde verzoeker tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk dat

iedereen in zijn kamp op illegale wijze materiaal aanvoerde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS 12/05/2009, p. 3) zodat, in het licht van deze verklaring, het geenszins aannemelijk is dat verzoeker niemand kent die omwille van deze feiten zou gearresteerd zijn.

2.11. De Raad ziet voorts geenszins in waarom verzoeker, die gearresteerd werd omwille van het illegaal transporteren van bouw materiaal, door de Libanese veiligheidsdiensten gekozen zou worden om te infiltreren bij het PFLP-GC. Dit te meer in het licht van de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat zijn oom vroeger door het PFLP-GC werd gearresteerd en nog steeds zou vastgehouden worden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS 26/03/2012, p. 6) zodat inderdaad kan worden aangenomen dat verzoeker met argwaan zou bekeken worden. Het aposteriori betoog van verzoeker dat niemand wist van zijn oom, kan niet overtuigen om deze vastgestelde onaannemelijkheid op te heffen. De nuancering die verzoeker aan zijn verklaring thans toevoegt vindt geen steun in het administratief dossier. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven dat hij weinig kennis heeft van de personen die hij diende te surveilleren waardoor het onwaarschijnlijk is dat de Libanese veiligheidsdiensten verzoeker als informant zouden gebruiken, ongemoeid laat zodat deze als vaststaand worden beschouwd. Dit doet verder terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas als zou hij door de Libanese veiligheidsdiensten eruit gepikt zijn om te infiltreren en surveilleren.

2.12. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij stelde dat hij in het kamp beschoten werd (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 22, p. 3 en gehoorverslag CGVS 12/05/2009, p. 7) en dat mensen geweschoten hadden gehoord maar dat hij er niet over sprak (gehoorverslag CGVS 12/05/2009, p. 8). Het is geenszins aannemelijk dat wanneer dergelijke ernstige feiten zich voordoen, de kampbewoners zich hierover geen vragen stellen noch dat de kampautoriteiten hierover werden ingelicht of vragen stelden. Verzoekers betoog dat hij voor een bepaalde periode bij zijn oma ging wonen na het schietincident, kan aan voorgaande hoegenaamd geen afbreuk doen. Waar verzoeker thans stelt dat mensen wel vroegen naar zijn verwondingen ziet de Raad voorts geenszins in hoe dit afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de kampautoriteiten zelf geen vragen hadden bij de verwondingen van verzoeker. Het betoog dat hij nadat hij terugkeerde naar het kamp bij zijn oma is ingetrokken kan aan voorgaande hoegenaamd geen afbreuk doen.

2.13. Waar verzoeker nog stelt dat Al Kifah al Mussala een groep van Fatah is die werkt met de Libanese overheid, ziet de Raad geenszins in hoe dit betoog afbreuk kan doen aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat verzoeker niet de precieze datum of identiteit van de beller van Al Kifa al Mussala kent noch dat hij weet waarom men plots naar hem vroeg. De commissaris-generaal kan bijgetreden worden in de stelling dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij inspanningen levert om hieromtrent accurate informatie in te winnen, waartoe verzoeker duidelijk in gebreke blijft. Deze vaststelling doet terecht verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.14. Waar verzoeker voorts meent dat het feit dat de behandeling van zijn asielaanvraag drie jaar in beslag neemt erop wijst dat zijn asielaanvraag gegrond is, kan hij evenmin worden gevolgd. Elke asielaanvraag wordt op zijn individuele merites beoordeeld door de commissaris-generaal, hetgeen in casu ook gebeurd is. Uit het loutere feit dat de behandeling van zijn asielaanvraag drie jaar heeft geduurd, kan onmogelijk afgeleid worden dat deze gegrond is.

2.15. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven inzake de ongeloofwaardigheid over zijn reis ongemoeid laat, zodat de Raad deze als onbetwist en vaststaand beschouwd. Het gegeven dat verzoeker geen plausibele verklaringen over zijn reisweg kan afleggen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.16. Van verzoeker, die verklaart gevlucht te zijn omwille van problemen in de gemeenschap van het vluchtelingenkamp, kan verwacht worden dat hij geen handelingen stelt die zijn familieleden in gevaar brengen. De vaststelling dat verzoeker dit wel doet door schrijfsels en foto's op facebook te zetten en zeer nonchalant is in het nadien verwijderen van deze items, hoewel zijn vader hem vertelde dat hij om deze reden bedreigd werd, doet verder afbreuk aan de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees. Het betoog van verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen.

2.17. In het licht van verzoekers verklaringen en van de concrete omstandigheden van de zaak, is de Raad van oordeel dat in casu geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten zoals algemeen geweten is, is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling.

2.18. In acht genomen het geheel van bovenstaande overwegingen besluit de Raad dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.19. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In voorliggend verzoekschrift poneert verzoeker slechts dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar Libanon terug te keren. Hij laat evenwel na te concretiseren waaruit het reëel risico in zijn hoofd dan wel zou bestaan. In zoverre hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, benadrukt de Raad dat verzoeker, mede gelet op wat voorafgaat, niet aantoont dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van zijn land van gewoonlijk verblijf en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.20. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER